

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci žalobce: **TIKALIN, a. s.**, IČ: 03255891, se sídlem Koněvova 266/141, Praha 3, zastoupený JUDr. Ludvíkem Ševčíkem ml., advokátem, se sídlem Brno, Koblížná 19, proti žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o náhradu škody,

t a k t o :

- I. Žaloba, aby žalovaná zaplatila žalobci částky ve výši 814.824,-Kč, 208.000,-Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p.a. od 19.5.2016 do zaplacení, se zamítá.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši 44.256,-Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p.a. od 19.5.2016 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Zamítá se požadavek žalobce na zaplacení částky 3.000,-Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 19.5.2016 do zaplacení.
- IV. Soud žádnému z účastníků nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu 19. 5. 2016 domáhal po žalované náhrady škody s odůvodněním, že dle zákona § 78 zákona č. 141/1961 Sb., bylo v rámci trestního řízení Policií České republiky při domovní prohlídce dne 9. 4. 2013, dobrovolně vydána důležitá věc pro trestní řízení, která byla zajištěna. Touto věcí bylo motorové

vozidlo, tov. zn. Audi [REDAKCE], černé barvy, RZ: [REDAKCE] které bylo ve vlastnictví společnosti Omnirent, s.r.o., IČ: 24833100. Opatřením ze dne 11. 4. 2013 Policie České republiky přibrala znalce Kriminalistický stav Praha k podání znaleckého posudku z oboru kriminalistika, a to ve vztahu k výše uvedenému vozidlu, byly zkoumány zejména biologické vzorky v daném vozidle. Znalecký posudek měl být zpracován do 11. 5. 2013. Uvedený termín nebyl dodržen, znalecký posudek byl zpracován později. Zadržování vozidla bylo zbytečné, a to od počátku, a to vzhledem k závěrům znaleckého posudku. Zcela nepochybně však od okamžiku, kdy měl být hotov znalecký posudek. Stopy z daného vozidla byly ihned odebrány, vozidlo tak nebylo potřeba, aby ke zpracování znaleckého posudku. Výzvou ze dne 28. 6. 2013, adresovaná Polici České republiky, byla tato vyzvána k vydání vozidla, následně byla zaslána i urgence vrácení zajištěného vozidla. Dne 13. 8. 2013 prostřednictvím právního zástupce, podal poškozený další žádost o vrácení věci v souladu s § 80 trestního řádu. O vrácení vozidla bylo rozhodnuto až v březnu 2015, po dvou letech, kdy Policie České republiky, útvar pro odhalování organizovaného zločinu, SKPV vydal dne 18. 3. 2015 usnesení č. j. [REDAKCE] ve kterém bylo rozhodnuto o vrácení vozidla. Žalobce se domáhá náhrady škody, a to s odůvodněním, že poškozená společnost nemohla používat uvedené vozidlo po dobu jeho zadržení. Poškozená společnost byla nucena stále hradit splátky společnosti ŠkoFIN s. r. o., a to ve výši 33.951,-Kč měsíčně v souladu se sjednaným splátkovým kalendářem. Poškozená společnost za dobu zadržení vozidla uhradila 24 splátek, každá ve výši 33.951,-Kč, celkem tak vznikla škoda ve výši 814.824,-Kč. Jak vyplývá ze znaleckého posudku č. 813/032-15, který vypracoval Ing. Petr Žižlavský, obvyklá cena zadrženého vozidla k datu 8. 4. 2013 byla stanovena ve výši 1,484.000,-Kč, obvyklá cena běžně provozovaného vozidla k datu 27. 4. 2015 ve výši 1,276.000,-Kč. Poškozené společnosti tak vznikla škoda ve výši 208.000,-Kč. Další škoda vznikla v souvislosti se zprovozněním a uvedením vozidla do plně funkčního stavu po vrácení vozidla, kdy poškozená musela vynaložit náklady ve výši 44.256,-Kč, jak vyplývá ze znaleckého posudku a náklady na znalecký posudek ve výši 3000,-Kč.

Žalovaná učinila nesporným uplatnění nároku, dále uvedla, že poškozeným v daném trestním řízení dle dikce zákona 82/1998 Sb., je společnost Omnirent s.r.o., ta však svoji pohledávku postoupila žalobci. Ministerstvo sdělilo žalobci, že nárok na náhradu škody uplatněný společností Omnirent s.r.o., nebude projednávat, neboť oznámením se společnost Omnirent vzdala uplatněného nároku na náhradu škody. Co se týká samotného nároku, škoda nemohla vzniknout žalobci, neboť ten neměl s posuzovaným řízením nic společného. Navíc společnost Omnirent, s. r. o., neměla vůči žalované pohledávku, tak jak to označuje žalobce. Společnost Omnirent, s. r. o. pouze uplatnila u žalované nárok na náhradu škody, která vznikla údajně společností Omnirent s. r. o. Co se týká samotného trestního řízení, celková délka řízení, po kterou dobu bylo vozidlo zajištěno, po dobu 2 let, nelze bez dalšího hodnotit jako nepřiměřenou. Dále odkázala na ust. § 442 občanského zákoníku s tím, že škodou je míněna újma, která nastala v majetkové sféře poškozeného a objektivně je vyjádřitelná všeobecnými ekvivalentem, tj. v penězích. Skutečnou škodou se rozumí újma, spočívající ve zmenšení majetkového stavu poškozeného a reprezentující majetkové hodnoty, které bylo nutné vynaložit, aby došlo k uvedení věci do předešlého stavu. To co poškozenému ušlo, ušlý zisk, je újмой spočívající v tom, že u poškozeného nedojde v důsledku škodné události, k rozmnožení majetkových hodnot, ať se to dalo očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí. Viz usnesení Nejvyššího soudu ČSSR – Cpj 87/70. Příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem a vznikem škody je jednou ze základních podmínek vzniku odpovědnosti za škodu, způsobenou orgánem státu v řízení, uvedených v § 1

zákona 82/1998 Sb. V daném případě je zřejmé, že u žalobce nedošlo ke zmenšení celkového majetku, pokud i během zajištění vozidla splácel úvěr, úvěr by nepochybně splácel i pokud by nedošlo k zajištění vozidla a toto by normálně užíval. Splátky úvěru ve výši 814.824,-Kč nejsou skutečnou škodou, ani ušlým ziskem. Toto platí i pro částku 208.000,-Kč představující pokles ceny vozidla po dobu jeho zajištění, cena by poklesla i pokud by žalobce normálně vozilo užíval, a toto by nebylo zajištěno. Pochybná je i škoda ve výši 44.256,-Kč, spočívající v nákladech na zprovoznění vozidla do funkčního stavu. Při běžném užívání vozidla, by naopak došlo k většímu opotřebení. Znalecký posudek si žalobce nechal vypracovat z vlastní iniciativy, nemůže požadovat náklady na jeho vyhotovení ve výši 3000,-Kč po státu.

Mezi účastníky byl nesporný průběh řízení a stejně tak má soud v potřebném rozsahu za prokázány, z protokolu o vydání věci ze dne 9. 4. 2013, č. j. [REDAKCE] kterým bylo vydáno osobní motorové vozidlo, tov. zn. Audi [REDAKCE] RZ: [REDAKCE] dne 9. 4. 2013. Má soud za prokázané, že usnesením č. j. [REDAKCE] Policie České republiky ze dne 18. 3. 2015 došlo k vrácení uvedeného vozidla. Dále má soud za prokázané, z faktury daňového dokladu 2015305 ze dne 14. 5. 2015, že došlo k opravě vozidla Audi, ve spojení s rozpisem prací Auto Adamík má soud za prokázané, že došlo k opravě vozidla Audi [REDAKCE] dne 30. 4. 2015, s tím, že došlo k výměně baterie v částce 9920,-Kč, brzdových destiček zadních v částce 2658,-Kč, brzdové destičky přední v částce 4260,-Kč, dále stočení brzdových kotoučů zadních za 1000,-Kč, stejně tak stočení brzdových kotoučů předních za 1000,-Kč, dále byl vyměněn kabel čidla – opotřebení, za 453,-Kč, olej za 3176,-Kč, olejový filtr za částku 437,-Kč, dále mikro baterie za 54,-Kč, brzdová kapalina za 150,-Kč, zámek víka se spínačem ve výši 906,-Kč, víko kapsy přístrojové desky za 2088,-Kč, čistič brzd za 37,50 Kč, dále samolepicí závaží za 85,-Kč a dále, že došlo k pracím za 18 hodin ve výši 9900,-Kč, a to vše bez DPH. Dále má soud za prokázané z této faktury, že také došlo k přezutí pneu – jeden kus za 250,-Kč a dále mytí kol – dva kusy za 200,-Kč, bez DPH. Dále má soud ze znaleckého posudku č. 0813/032-15 za prokázané shora uvedené poškození vozidla v souladu s uvedenou fakturou a rozpisem prací na vozidle, s tím, že dle znaleckého posudku celkové náklady na zprovoznění a uvedení vozidla do plně funkčního stavu jsou ve výši 44.256,-Kč.

Podle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb.(dále jen zákon) stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle ust. § 2 zákona se odpovědnosti za škodu poPodle tohoto zákona se nelze zprostit.

Podle ust. § 5 písm. a) zákona stát odpovídá za podmínek stanovených zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v trestním řízení.

Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle ust. § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Dle ust. § 26 zákona Pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem.

Podle ust. § 31 odst. 1 zákona náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. "

Dle § 442 OZ Hradí se skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk).(2) Škoda se hradí v penězích; požádá-li však o to poškozený a je-li to možné a účelné, hradí se škoda uvedením do předešlého stavu.

Co se týká skutkového stavu, tento byl mezi účastníky nesporný a soud jej má za prokázaný, co se týká odebrání vozidla ze strany Policie České republiky v tom směru, že na základě zahájení trestního stíhání proti obžalovaným, ze strany společnosti Omnirent s. r. o, došlo na základě § 78 zákona č. 141/1961 Sb. k vydání usnesení sp. zn. [REDAKCE], kdy při domovní prohlídce dne 9. 4. 2013 bylo dobrovolně vydáno vozidlo Audi [REDAKCE] RZ: [REDAKCE] které bylo a je ve vlastnictví společnosti Omnirent s. r. o. Dne 18. 3. 2015 Policie České republiky vydala usnesení [REDAKCE] ve kterém bylo rozhodnuto o vrácení vozidla poškozené společnosti.

Soud se dále zabýval **právním hodnocením** požadavků žalobce. Co se týká sporné otázky aktivní legitimace k podání žaloby ze strany žalobce, společnost Tikalin, a. s., soud uvádí, že žalobce požaduje náhradu škody, je nutné dle názoru soudu postupovat dle ust. § 26 zákona 82/1998 Sb., s tím, že není-li v zákoně stanoveno jinak, řídí se právní úpravy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem. Dále je odkázáno i na ust. § 442 odst. 1 občanského zákoníku s tím, že se hradí skutečná škoda, to co poškozenému ušlo, ušlý zisk, byť v ust. § 7 a 8 zákona 82/1998 Sb., jasně definuje, kdo je poškozeným pro účely náhrady škody, nebo nemajetkové újmy podle zákona 82/98 Sb., dle občanského zákoníku může dojít k postoupení existující pohledávky na další osobu, která je potom osobou aktivně legitimovanou k podání žaloby. Soud tak nesouhlasí s názorem žalované v tom směru, že je nutné vykládat striktně ustanovení § 7 a 8 zákona 82/98 Sb., s tím, že domáhat náhrady škody vůči žalované může pouze poškozený v předmětném posuzovaném řízení. Dle názoru soudu, pakliže došlo zákonným způsobem k postoupení takovéto pohledávky, potom je poškozeným právě i nově vstupující subjekt do práv původního poškozeného.

Soud se zabýval jednotlivými nároky, které byly ze strany žalobce žalobou požadovány.

Co se týká požadavku na náhradu částky **814.824,-Kč**, která představuje úhradu 24 splátek ve výši 33.951,-Kč společnosti ŠkoFIN, s r. o., na splacení úvěru financování koupě uvedeného vozidla, soud uvádí, že se plně ztotožňuje s vyjádřením žalované, a to v tom směru, že se u daného posouzení nejedná ani o vznik škody, ani ušlého zisku. Soud k tomuto odkazuje na ustanovení § 442 občanského zákoníku s tím, že skutečnou škodou se rozumí újma, spočívající ve zmenšení majetkového vztahu poškozeného a reprezentující majetkové hodnoty, které bylo nutné vynaložit, aby došlo uvedení věci do předešlého stavu, a to co poškozenému ušlo, ušlý zisk, je újmou spočívající v tom, že u poškozeného nedojde v důsledku škodné události, k rozmnožení majetkových hodnot, ať se toto dalo očekávat s ohledem na obvyklý běh události. V tomto případě tak nedošlo ani

ke zmenšení celkového majetku, ani ke vzniku škody, pouze skutečností, že vozidlo nemohl žalobce užívat, neznamená jakýkoliv bez dalšího vznik škody, nebo ušlého zisku. Žalobce splácel dále společnosti ŠkoFIN poskytnutý úvěr vozidla, tak za situace, kdy splácel a následně by i splatil, potom by vozidlo přešlo do jeho vlastnictví. Žalobci daným postupem Policie České republiky žádná újma, nebo ušlý zisk, žádná škoda nevznikla a nedošlo ani k vzniku ušlého zisku. Stejně tak i časový pokles hodnoty vozidla není ani dle ustálené judikatury škodou, nebo ušlým ziskem.

Co se týká požadavku žalobce na náhradu částky **208.000,-Kč**, což je hodnota o kterou klesla obvyklá cena vozidla za dobu, kdy poškozená společnost vozidlo nemohla užívat a nikterak z vozidla profitovat, soud uzavírá, že nelze pokles časové hodnoty vozidla opět podřadit pod žádnou kategorii z občanského zákoníku a ani pod kategorii faktické škody, nebo kategorii ušlého zisku. Žalobce dále uvádí, že původní majitel vozidla vozidlo i doposavad, nebo do doby podání žaloby, také fakticky vlastní. Časová ztráta hodnoty vozidla není ani ušlým ziskem, neboť žalobce ani netvrdil, že by dané vozidlo v posuzovaném období chtěl prodat a není ani škodou, neboť zde žádná škoda na vozidle fakticky nevznikla. Vozidlo ztratilo hodnotu, dle znaleckého posudku, pouze svým zestárnutím, stejně jako všechna ostatní vozidla. Jednalo se o obvyklý projev stárnutí v konkrétním časovém období, kdy by k takovémuto zestárnutí vozidla a poklesu jeho hodnoty došlo i za situace, pokud by poškozený vozidlo fakticky držel a provozoval, nevznikla tak opět ani škoda ani ušlý zisk.

Další kategorií byla částka **44.256,-Kč**, která vznikla v souvislosti se zprovozněním a uvedením vozidla do plně funkčního stavu – k tomu soud odkazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 39Co 112/2014, co se týká právního posouzení, zde soud je nucen poněkud korigovat žalobní tvrzení ohledně odpovědnostního titulu. Odpovědnostním titulem zde není nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě, resp. nevydání vozidla v přiměřené lhůtě, ale porušení správy majetku, jako péče řádného hospodáře ze strany Policie České republiky. Původní poškozený byl osobou, která svým způsobem byla účastníkem trestního řízení, když o jeho právech a povinnostech bylo v takovém řízení rozhodováno, bylo mu uloženo věc vydat, bylo rozhodováno o tom, zda mu věc bude vrácena, nebo zda bude vrácena jiného subjektu, a to usneseními, proti nímž žalobce mohl brojit opravnými prostředky. Z tohoto hlediska je žalobce osobou, která má hmotně právní nárok na náhradu škody, vzniklou nesprávným úředním postupem ve smyslu ust. § 82/98 Sb. Zde je nutné poukázat právě na skutečnost, že k nesprávnému úřednímu postupu, zde dle názoru soudu došlo ze strany Policie České republiky, a to nesprávným uskladněním daného vozidla. V daném případě je předmětem zkoumání úředního postupu to, zda policie vůči odevzdateli věci, postupovala řádně, není pochyb o tom, že ve smyslu **ust. § 80 trestního řádu** měla policie povinnost věc vrátit, a to v takovém stavu, v jakém byla odebrána. Zajišťovala-li policie tyto záležitosti prostřednictvím nějaké další smlouvy, bylo stejně tak na Policii České republiky, jakým způsobem si event. smluvní vztahy s tímto obstaravatelem zajistí, jak bude kontrolovat takovýto postup, zda jsou naplněny a zda jsou opatření ze strany event. uschovatele, dostatečná. Odpovědnost Policie České republiky je zde objektivní, bez možnosti liberace. Co se týká samotné výše škody, zde soud dospěl k závěru, že je možné vycházet jednak z částečně předloženého znaleckého posudku a dále z faktury číslo 2015305, kde jsou vyčísleny nutné úkony, spojené se znovuobnovením vozidla do původního stavu, ke dni jeho vydání, a to právě částkou 44.255,50 Kč. Der názoru soudu je znalecký posudek precizní a jeho závěry jsou v tomto směru logické, na sebe navazující a dostatečné a korespondují s tvrzeními žalobce a je třeba ze strany soudu uzavřít, že v tomto případě

žalobce unesl důkazní břemeno i břemene tvrzení, ohledně takto vzniklé škody. Soud částku 44.256,- Kč přiznal.

Částka 3000,-Kč, která byla ze strany žalobce požadována, jako částka na vypracování znaleckého posudku, ze strany soudu byla posouzena nikoliv jako škoda, nebo ušlý zisk, ale jako náklady řízení, které vznikly v souvislosti s uplatněním nároku u tohoto soudu předmětnou žalobou. Vzhledem ke shora uvedenému výroku ohledně neúspěchu žalobce v daném řízení a nepřiznání mu náhrady nákladů řízení, soud tak nepřiznal ani požadovanou částku 3000,-Kč.

Žalovaná byla ve sporu úspěšná, avšak soud dospěl k závěru, že není na místě přiznání náhrady nákladů. Státu, za něhož jedná a zajišťuje (ze zákona) odškodňovací agendu příslušná organizační složka – zde Ministerstvo spravedlnosti, za nějž jedná Úřad pro zastupování ve věcech majetkových, přiznat náklady spočívající v paušálních náhradách hotových výdajů nelze, neboť mu (nad rámec jeho takto uvedené běžné agendy hrazené z rozpočtových prostředků určených na jeho činnost) žádné vynaložené náklady v podobě hotových výdajů nevznikly, resp. žádné „hotové výdaje“ v souvislosti s tímto řízením nehradil a jejich uhrazení ani netvrdil, Odvolací soud důvod pro přiznání náhrady hotových výdajů neshledal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněný obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí

V Praze dne 2. února 2017

JUDr. Ondřej Růžička v.r.
soudce

Za správnost vyhotovení: Vítková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Petrákové a soudkyň JUDr. Markéty Wildové a JUDr. Vladimíry Čítkové ve věci žalobce: **TIKALIN, a. s.**, IČO 03255891, se sídlem Koněvova 266/141, Praha 3, zast. JUDr. Ludvíkem Ševčíkem ml., advokátem se sídlem Brno, Koblížná 19, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, **o náhradu škody**, k odvolání žalobce i žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 2. února 2017 č.j. 15C 128/2016-226

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku o věci samé (ad I) **potvrzuje**, ve vyhovujícím výroku o věci samé (ad II), v zamítavém výroku o věci samé (ad III) a ve výroku o náhradě nákladů řízení (ad IV) **se zrušuje** a věc se v rozsahu tomu odpovídajícím vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu se žádostí o zaplacení 814.824 Kč a 208.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p.a. od 19.5.2016 do zaplacení (ad I), žalované uložil povinnost zaplatit žalobci 44.256 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p.a. od 19.5.2016 do zaplacení do 15 dnů od právní moci rozsudku (ad II), zamítl žalobu se žádostí o zaplacení 3.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p.a. od 19.5.2016 do zaplacení (ad III) a žádnému z účastníků nepřiznal právo a náhradu nákladů řízení (ad IV).

Rozhodl v řízení, v němž se žalobce domáhal po žalované náhrady škody s tvrzením, že dle ust. § 78 zák. č. 141/1961 Sb., trestního řádu, zkráceně tr. ř., byla v rámci trestního řízení Policií České republiky při domovní prohlídce dne 9.4.2013 dobrovolně vydána důležitá věc pro trestní řízení, která byla zajištěna. Touto věcí bylo motorové vozidlo, tov. zn. Audi [REDACTED], černé barvy, RZ [REDACTED] které bylo ve vlastnictví společnosti Omnirent, s.r.o., IČO 24833100. Policie České republiky přibrala opatřením ze dne 11.4.2013 Kriminologický ústav Praha k podání znaleckého posudku z oboru kriminalistika za účelem zkoumání biologických vzorků v předmětném vozidle. Znalecký posudek měl být zpracován do 11.5.2013, uvedený termín nebyl dodržen, znalecký posudek byl zpracován později. Zadržování vozidla bylo od počátku zbytečné s ohledem na závěr znaleckého posudku a trvalo nepřiměřeně dlouhou dobu, když o vrácení vozidla bylo rozhodnuto až usnesením Policie České republiky, útvar pro odhalování organizovaného zločinu, SKPV I ze dne 18.3.2015 č.j. [REDACTED]. Poškozená společnost byla nucena stále hradit splátky úvěru společnosti ŠkoFIN s.r.o. ve výši 33.951 Kč měsíčně v souladu se sjednaným splátkovým kalendářem, celkem uhradila 24 splátek po 33.951 Kč, v souvislosti se zadržením vozidla po dobu dvou let jí vznikla škoda ve výši 814.824 Kč, kterou tvoří zaplacené splátky úvěru. Znaleckým posudkem č. 813/032-15 Ing. Petra Žižlavského byla stanovena obvyklá cena zadrženého vozidla k datu 8.4.2013 (k datu zadržení vozidla) ve výši 1,484.000 Kč a obvyklá cena běžně provozovaného vozidla k datu 27.4.2015 (k datu vrácení vozidla) ve výši 1,276.000Kč. Poškozené společnosti tak vznikla v souvislosti se zadržením vozidla po výše uvedenou dobu škoda ve výši 208.000 Kč, představující rozdíl ceny vozidla v době jeho zadržení a v době jeho vrácení. V souvislosti se zprovozněním a uvedením vozidla do provozu po jeho vrácení Policií České republiky vznikla žalobci škoda ve výši 44.256 Kč, když za zprovoznění vozidla byla uhrazena tato částka autoservisu. Konečně za znalecký posudek, který si nechal právní předchůdce žalobce zpracovat za účelem stanovení časové ceny vozidla a výše nákladů nutných k uvedení vozidla do provozu, vynaložil 3.000 Kč. Žalovaná navrhl zamítnutí žaloby, poškozeným v daném trestním řízení je společnost Omnirent s.r.o., ta však svoji pohledávku postoupila žalobci, oznámením o postoupení pohledávky se společnost Omnirent s.r.o. vzdala uplatněného nároku na náhradu škody. Nadto nebyly prokázány předpoklady odpovědnosti za škodu, u žalobce nedošlo ke zmenšení majetku, pokud i během zajištění vozidla splácel úvěr, neboť úvěr by splácel i pokud by k zajištění vozidla nedošlo, a toto by užíval. Splátky úvěru ve výši 814.824 Kč nejsou skutečnou škodou, ani ušlým ziskem. Toto platí i pro částku 208.000 Kč, představující pokles ceny vozidla po dobu jeho zajištění, cena by poklesla i kdyby žalobce vozilo užíval. Žalovaná zpochybňovala i škodu ve výši 44.256 Kč spočívající v nákladech na zprovoznění vozidla do funkčního stavu, konečně argumentovala tím, že znalecký posudek si žalobce nechal vypracovat z vlastní iniciativy, proto nemůže požadovat náklady vynaložené na jeho vyhotovení ve výši 3.000 Kč po žalované.

Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že usnesením Policie ČR ze dne 9.4.2013 č. j. [REDACTED] bylo vydáno osobní motorové vozidlo, tov. zn. Audi A64G [REDACTED] RZ: [REDACTED] usnesením Policie ČR ze dne 18.3.2015 č.j. [REDACTED] bylo vráceno uvedené vozidlo. Dne 30.4.2015 došlo v autoopravně Adamík k opravě předmětného vozidla (výměna baterie - 9.920 Kč, výměna brzdových destiček zadních - 2.658Kč, výměna brzdových destiček předních - 4.260Kč, stočení brzdových kotoučů zadních - 1.000 Kč, stočení brzdových kotoučů předních - 1.000 Kč, výměna kabelového čidla - 453 Kč, výměna oleje - 3.176 Kč, výměna olejového filtru - 437 Kč, výměna mikrobaterie - 54 Kč, výměna brzdové kapaliny - 150 Kč, zámek víka se spínačem - 906 Kč, víko kapsy přístrojové desky - 2.088 Kč, čistič brzd - 37,50 Kč, samolepicí závaží

– 85 Kč), účtováno bylo 18 hod. práce - 9.900 Kč, a to vše bez DPH. Byly přezuty pneu – jeden kus za 250 Kč a mytá kola – dva kusy za 200 Kč, bez DPH.

Soud I. stupně po citaci zák. ust. § 7, 8, § 26 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem shledal žalobu zčásti důvodnou. Dovodil, že žalobce je ve sporu aktivně legitimován, neboť na něho poškozená společnost postoupila pohledávku, která je předmětem řízení. Částka 814.824 Kč (zaplacené splátky úvěru) není skutečnou škodou ani ušlým ziskem, neboť i kdyby vozidlo nebylo odebráno, žalobce by dále splácel úvěr společnosti ŠkoFIN s.r.o. a předmětné vozidlo by splacením úvěru přešlo do jeho vlastnictví. Rovněž časový pokles ceny vozidla ve výši 208.000 Kč není dle ustálené judikatury škodou nebo ušlým ziskem. Vozidlo ztratilo podle znaleckého posudku hodnotu pouze svým zestárnutím, stejně jako všechna ostatní vozidla. Jednalo se o obvyklý projev stárnutí v konkrétním časovém období, k zestárnutí vozidla a poklesu jeho hodnoty by došlo i v případě, kdyby poškozené vozidlo fakticky držel a provozoval. Pokud jde o náklady ve výši 44.256 Kč, které žalobce uhradil za zprovoznění vozidla autoservisu, pak tyto představují skutečnou škodu, neboť Policie ČR nepostupovala s péčí řádného hospodáře při správě majetku, podle ust. § 80 tr. řádu měla povinnost vrátit věc v takovém stavu, v jakém byla odebrána. Výše skutečné škody byla prokázána znaleckým posudkem a fakturou č. 2015305. Konečně pokud jde o částku 3.000 Kč, pak se nejedná o škodu, ale o náklady vynaložené v souvislosti s uplatněním nároku na náhradu škody, proto ohledně tohoto nároku neshledal prvostupňový soud žalobu důvodnou. Soud I. stupně nepřiznal žalované náklady řízení, neboť žádné hotové výdaje neuhradila, ani netvrdila jejich zaplacení.

Proti rozsudku soudu I. stupně podal žalobce odvolání, a to do výroku I, III a IV, namítl, že rozhodnutí soudu I. stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 205 odst. 2 písm. g/ o.s.ř.), když soud I. stupně vhodně zvolenou právní normu nesprávně vyložil a nesprávně aplikoval. Soud I. stupně dospěl k závěru, že ohledně částky 814.824 Kč není žaloba důvodná, neboť žalobci, respektive jeho právnímu předchůdci, v této výši nevznikla škoda s tím, že díky splacení úvěru žalobce dosáhl toho, že předmětné vozidlo přešlo do jeho vlastnictví. Je zřejmé, že žalobce, respektive jeho právní předchůdce, hradil jednotlivé splátky společnosti ŠkoFIN s.r.o., se kterou měl uzavřenou smlouvu. Je také teoreticky možné, že by splátky mohl přestat hradit. Kdyby došlo k přerušení placení, pak by se žalobce jednak nestal v konečném důsledku vlastníkem předmětného vozu a jednak by byl povinen platit smluvní sankce. Reálně tak žalobce neměl na výběr. Argument, že předmětné vozidlo přešlo do vlastnictví žalobce, je nelogický a nemá souvislost se vznikem škody. Pokud jde o financování vozidla (ať již leasingem nebo splátkami úvěru), pak platí, že součástí splátek je hodnota vozidla, úroky, popřípadě pojištění, atd., ale především tyto platby umožňují užívání vozu osobou, která platby provádí. Žalobce, respektive jeho právní předchůdce, nemohli předmětné vozidlo užívat, neboť bylo (což je nesporné) od 9.4.2013 do 18.3.2015 zadržováno orgány činnými v trestním řízení. Po tuto dobu žalobce, resp. jeho právní předchůdce, nemohli předmětné vozidlo užívat, a tedy realizovat základní oprávnění osoby, která jednotlivé splátky úvěru hradí právě proto, aby vozidlo užívat mohla. Doba zadržení vozidla byla zcela nedůvodná a protiprávní. Žalovaná neprokázala žádný rozumný důvod, který by odůvodnil takovou dobu zadržení vozidla. Zadržení věci v rámci trestního řízení nemůže být projevem svévole a musí být vždy opodstatněné. Nadto žalovaná byla o vrácení předmětného vozidla opakovaně žádána, avšak těmto žádostem bylo vyhověno až po dvou letech od zadržení věci. Ještě absurdnější je pak argumentace soudu I. stupně ohledně zamítnutí nároku na náhradu škody ve výši 208.000 Kč, která představuje pokles obvyklé cena vozidla. Prvostupňový soud uzavřel že „vozidlo ztratilo hodnotu pouze svým

zestárnutím, stejně jako všechna ostatní vozidla“, s tímto závěrem nelze souhlasit. Vozidlo po dva roky ztrácelo svou hodnotu, aniž jej žalobce mohl užívat, proto musí být dán nárok na odškodnění této ztráty, neboť žalobci byla vrácena věc v nižší hodnotě, než v jaké ji vydal. Pokud by po dobu oněch dvou let mohl vozidlo užívat, šla by ztráta k jeho tíži. Ostatně soud I. stupně uvedl, že je třeba najisto postavit, zda policie splnila svou povinnost podle § 80 trestního řádu a vrátila věc v takovém stavu, v jakém ji odebrala. Jestliže bylo odebrané vozidlo vráceno po dvou letech bezdůvodného zadržování a je nesporný soudem uváděný fakt o poklesu ceny vozidla v důsledku stárnutí, pak právě tento pokles ceny (zmenšení rozsahu majetku žalobce) musí jít k tíži žalované. Žalobce s ohledem na výše uvedené navrhl, aby odvolací soud změnil výrok I a III napadeného rozsudku tak, že žalobě vyhová a přízná žalobci nárok na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Rovněž žalovaná brojila proti rozsudku soudu I. stupně odvoláním, a to proti výroku II a IV. Namítla, že žalobce neuplatnil předběžně nárok na náhradu škody u žalované dle ust. § 14 odst. 3 a § 15 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb. Nárok na náhradu škody uplatnila společnost Omnirent s.r.o., která postoupila pohledávku žalobci smlouvou o postoupení pohledávky, tuto skutečnost oznámila žalované, tímto oznámením se vzdala práva na náhradu škody. Žalobci nemohla vzniknout škoda, neboť neměl s trestním řízením nic společného. Soud I. stupně uzavřel, že Policie ČR porušila povinnost řádně spravovat majetek, aniž by v tomto směru provedl dokazování. Vozidlo bylo ponecháno v zajištění v souladu s tehdy zjištěným stavem trestní věci. Vozidlo nebylo zajištěno pouze v souvislosti se zkoumáním stop, ale také pro účely případného pozdějšího nároku poškozených na náhradu škody. Dobu dvou let, po kterou bylo zajištěno předmětné vozidlo, je třeba považovat přiměřenou. Soud I. stupně vyšel ze závěru znaleckého posudku a z faktury za opravu vozidla, žalovaná namítla, že se nejednalo o opravu vozidla, která by souvisela s tím, že by se Policie ČR nechovala jako řádný hospodář. Jednalo se pouze o výměnu běžných součástí, navíc přezutí pneu a mytí kol nesouvisí se zprovozněním vozidla. Žalovaná má za to, že při běžném užívání vozidla by naopak došlo k většímu opotřebení vozidla, než když bylo vozidlo zajištěno. Absentuje tak příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem Policie ČR a škodou vyčíslenou žalobcem. V této souvislosti žalovaná odkázala na judikaturu Nejvyššího soudu (rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 25 Cdo 1802/2002 a sp.zn. 25 Cdo 818/2005). S ohledem na výše uvedené navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výroku II změnil tak, že žaloba se zamítá, a přiznal žalované náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Žalobce se vyjádřil k odvolání žalované, vyvracel jí uvedenou argumentaci stran nedostatku věcné aktivní legitimace žalobce a stran nesplnění předpokladů odpovědnosti za škodu. S vrácením věci důležité pro trestní řízení není nutno vyčkávat až do skončení trestního stíhání. Ve smyslu ust. § 2 odst. 4, část věty druhé za středníkem trestního řádu orgány činné v trestním řízení musí trestní věci projednávat urychleně bez zbytečných průtahů, s největším urychlením projednávají zejména věci vazební a věci, ve kterých byl zajištěn majetek, je-li to zapotřebí vzhledem k hodnotě a povaze zajištěného majetku. Žalobce navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadeném vyhovujícím výroku o věci samé II potvrdil, ohledně rozhodnutí o nákladech řízení odkázal na svůj odvolací návrh.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, dle ust. § 212 o.s.ř. Ve věci nařídil dle ust. § 214 odst.1 o.s.ř. jednání, jednal v nepřítomnosti žalované, která se k jednání omluvila a nežádala odročení nařízeného jednání (§ 101 odst. 3 ve spojení s ust. § 211 o.s.ř.). Odvolací soud dospěl k závěru, že odvolání je zčásti nedůvodné a zčásti odvolací soud neměl podklady pro potvrzení napadeného

rozhodnutí, ani pro jeho změnu, neboť rozsudek soudu I. stupně je částečně nepřezkoumatelný vinou nedostatku důvodů.

Podle § 78 odst. 1 tr. řádu kdo má u sebe věc důležitou pro trestní řízení, je povinen ji na vyzvání předložit soudu, státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu; je-li ji nutno pro účely trestního řízení zajistit, je povinen věc na vyzvání těmito orgány vydat. Při vyzvání je třeba ho upozornit na to, že nevyhoví-li výzvě, může mu být věc odňata, jakož i na jiné následky nevyhovění (§ 66).

Podle § 80 odst. 1 tr. řádu není-li věc, která byla podle § 78 vydána nebo podle § 79 odňata, k dalšímu řízení už třeba a nepřichází-li v úvahu její propadnutí nebo zabrání, vrátí se tomu, kdo ji vydal nebo komu byla odňata. Jestliže na ni uplatňuje právo osoba jiná, vydá se tomu, o jehož právu na věc není pochyb. Při pochybnostech se věc uloží do úschovy a osoba, která si na věc činí nárok, se upozorní, aby jej uplatnila v řízení ve věcech občanskoprávních. Pokud osoba, která má na věc právo, ji přes opakovanou výzvu nepřevzme, bude věc prodána a částka za ni stržená bude uložena do úschovy soudu. Na prodej se užije přiměřeně předpisu o soudním prodeji zabavených movitých věcí.

Podle § 80 odst. 3 tr. řádu rozhodnutí podle odstavců 1 a 2 činí předseda senátu, v přípravném řízení státní zástupce nebo policejní orgán. Proti rozhodnutí o vrácení a vydání věci, jakož i o uložení do úschovy, je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

Ke vzniku objektivní odpovědnosti státu za škodu, jíž se nelze zprostit (§ 2 zákona č. 82/1998 Sb.), je zapotřebí současné splnění tří podmínek: 1) nezákonné rozhodnutí nebo nesprávný úřední postup, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím /nesprávným úředním postupem/ a vznikem škody (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. června 1999 sp. zn. 2 Cdon 129/97, publikovaný v časopise Soudní judikatura, ročník 2000, č. 5, rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 28 Cdo 3536/2011).

Nesprávným úředním postupem se rozumí porušení pravidel pro počínání státního orgánu při jeho činnosti a zpravidla jde o postup, který s rozhodovací činností nesouvisí. Podle konkrétních okolností může jít o jakoukoliv činnost spojenou s výkonem pravomoci státního orgánu, dojde-li při ní nebo v jejím důsledku k porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu nebo k porušení pořádku určeného povahou a funkcí postupu (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 966/2008).

Odvolací soud předně dospěl k závěru, že žalobce je ve sporu aktivně legitimován, neboť společnost Omnirent s.r.o. na něho postoupila předmětnou pohledávku smlouvou o postoupení pohledávky uzavřenou dne 18.4.2016 mezi společností Omnirent s.r.o. a žalobcem. Právní předchůdce žalobce uplatnil dne 23.9.2015 předběžně nárok u žalované dle § 14 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. – viz žádost o odškodnění adresovaná žalované ze dne 15.9.2015 a vyjádření žalované ze dne 23.9.2015 (č.l. 59 a 65). Potud není opodstatněná námitka žalované stran nedostatku věcné aktivní legitimace žalobce a nedostatku předběžného projednání nároku u žalované. Rovněž nelze přisvědčit argumentaci žalované, že by postoupením pohledávky k datu 18.4.2016 došlo ke „vzdání se nároku na náhradu škody“, neboť věřitel může své právo na určité plnění, jež má vůči dlužníkovi, převést na jinou osobu, tedy na nového věřitele (§ 879 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku), nový věřitel pak může uplatňovat právo na určité plnění ve vztahu k dlužníkovi. Postoupení pohledávky však nemá za následek „vzdání se práva“.

Odvolací soud dospěl shodně se soudem I. stupně k závěru, že žaloba se žádostí o zaplacení 814.824 Kč s přísl. a částky 208.000 Kč s přísl. není důvodná. Jak zaplacené splátky úvěru společnosti ŠKOfin, s.r.o. ze strany právního předchůdce žalobce v celkové výši 814.824 Kč, tak časový pokles ceny vozidla za dobu od jeho zadržení v roce 2013 do doby jeho vrácení nepředstavují škodu ve smyslu ust. 442 zák. č. 40/1964 Sb., neboť skutečnou škodou se rozumí újma spočívající ve zmenšení majetkového stavu poškozeného, jakož i to, o co se sice majetek poškozeného nezmenšil, ale na druhé straně zase ani nerozmnožil, ač by to bylo jinak logické a očekávatelné s ohledem na obvyklý běh věcí, což se nazývá ušlým ziskem (srov. Rc 55/71). V posuzovaném případě však žalobci škoda nevznikla, neboť splátky úvěru za předmětné vozidlo by hradil i za předpokladu, kdyby vozidlo nebylo zadrženo Policií ČR po uvedené dobu a žalobce by je užíval. Rovněž tak by došlo k poklesu časové hodnoty vozidla za dobu od roku 2013 do roku 2015 i kdyby žalobce vozidlo užíval a nebylo by zadrženo. Potud je odvolací námitka žalobce nedůvodná. Vzhledem k tomu, že absentuje jeden z předpokladů odpovědnosti za škodu dle ust. § 82/1988 Sb., jímž je existence škody, bylo nadbytečné hodnotit splnění dalších z nich.

Pokud jde o nárok na zaplacení částky 44.256 Kč představovaný náklady, které právní předchůdce žalobce zaplatil Michalovi Adamíkovi - Autoservis Adamík, specializovaný servis Audi, pak závěr soudu I. stupně o porušení povinnosti Policie ČR při správě majetku nemůže obstát, neboť skutková tvrzení obsažená v žalobním návrhu dosud nenasvědčují tomu, že by se Policie ČR nechovala jako řádný hospodář při správě předmětného vozidla po dobu jeho zadržení. V tomto směru pak nebyly ani navrženy důkazy, ani provedeno dokazování, jak správně namítla žalovaná. Soud I. stupně se pak ve vztahu k tomuto nároku a s tím souvisejícímu nároku na náhradu nákladů vynaložených za vypracování znaleckého posudku (když znalecký posudek č. 0813/032/15 se vyjadřoval i k posouzení celkové výše nákladů na zprovoznění a uvedení vozidla do plně funkčního stavu po jeho vrácení Policií ČR) nezabýval tím, zda v příčinné souvislosti se zadržením předmětného vozidla po dobu dvou let bylo nutno vynaložit na zprovoznění vozidla částku ve výši 44.256 Kč. Za předpokladu, že by byla prokázána příčinná souvislost mezi zadržením předmětného vozidla od roku 2013 do roku 2015 a vynaložením částky 44.256 Kč na jeho zprovoznění (ve vztahu k jednotlivým opravám a pracím provedeným na vozidle), bylo třeba posoudit splnění zbývajících předpokladů odpovědnosti za škodu, především toho, zda předmětné vozidlo bylo zadrženo Policií ČR nepřiměřeně dlouhou dobu, neboť v tomto řízení je možno (a nutno) posoudit, zda rozhodnutí o vrácení předmětného vozidla ze dne 18.3.2015 bylo vydáno v přiměřené době podle ust. § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 2129/2016 a nález Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 1139/17) .

S ohledem na výše uvedené odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku o věci samé (ad I) jako věcně správný dle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil, ve vyhovujícím výroku o věci samé (ad II), v zamítavém výroku o věci samé (ad III) a ve výroku o náhradě nákladů řízení (ad IV) jej dle ust. § 219a odst. 1 písm. b/ o.s.ř. zrušil a věc v rozsahu tomu odpovídajícím vrátil dle ust. § 221 odst. 1 písm. a/ o.s.ř. tomuto soudu k dalšímu řízení.

Na soudu I. stupně bude, aby postavil najisto, zda byly splněny předpoklady odpovědnosti za škodu v souvislosti se zadržením předmětného vozidla dle zák. č. 82/1998 Sb. (existence nesprávného úředního postupu, vznik škody spočívající v nákladech na zprovoznění vozidla po jeho vrácení orgány činnými v trestním řízení právnímu předchůdci žalobce a příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem a tvrzenou škodou ve vztahu k jednotlivým nákladům vynaloženým právním předchůdcem žalobce na zprovoznění

vozidla a k nákladům vynaloženým za zpracování znaleckého posudku). Dále na soudu I. stupně bude, aby za předpokladu doplnění skutkových tvrzení stran porušení povinnosti Policií ČR počínat si jako řádný hospodář při správě cizího majetku (ust. § 80 trestního řádu) a označení důkazů, na základě provedených důkazů objasnil, zda Policie ČR porušila výše uvedenou povinnost a zda v příčinné souvislosti s porušením této povinnosti vznikla případně žalobci škoda spočívající v nákladech na zprovoznění výše uvedeného vozidla a v nákladech, které vynaložil za vypracování znaleckého posudku. V konečném rozhodnutí o věci samé ve smyslu ust. § 224 odst. 3 o.s.ř. nově rozhodně o náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem, a to včetně nákladů vynaložených v odvolacím řízení. V této souvislosti odvolací soud poznamenává, že dle ust. § 151 odst. 3 o.s.ř. ve znění účinném od 1.7.2015 účastníku, který nebyl v řízení zastoupen zástupcem podle § 137 odst. 2 a který nedoložil výši hotových výdajů svých nebo svého jiného zástupce, přizná soud náhradu v paušální výši určené zvláštním právním předpisem (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu). Paušální náhrada zahrnuje hotové výdaje účastníka a jeho zástupce; nezahrnuje však náhradu soudního poplatku. Potud není správná argumentace soudu I. stupně stran nepřiznání náhrady nákladů řízení žalované, pokud by v řízení byla úspěšná a nedoložila by výši hotových výdajů.

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.).

V Praze dne 11. září 2017

JUDr. Ludmila Petráková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kasimírová

**Markéta
Kasimírová**

Digitálně podepsal Markéta Kasimírová
DN: c=CZ, 2.5.4.97=INTRCZ-00215660,
o=MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE IČ
00215660, ou=soudní oddělení,
ou=12122, cn=Markéta Kasimírová,
sn=Kasimírová, givenName=Markéta,
serialNumber=P144837, title=referent
soudní kanceláře
Datum: 2017.10.04 10:15:11 +02'00'